

faa maa dette undergaae en Forandring under Sagens videre Behandling, og der knytter sig derfor, som sagt, idetmindste synes det mig saaledes, i dette Dieblik kun en ringe Interesse til § 17, i det Ringeste forsaavidt angaaer dens Forbindelse med en foregaaende Paragraf. Anderledes stiller Sagen sig for den, der troer, at § 17 just ved at sættes i Forbindelse med den foregaaende Udvidelse skulde have faaet en større Betydning. Jeg troer, at der vilde have været god Villie hos Thinget til at gaae ind paa en Forhandling om en mulig Modifikation i § 17, for at den ikke skulde komme til at tillægge Dommeren en Benaadningsret, som ikke tilkommer ham; men der er nu ikke længere givet os nogen Leilighed til at komme ind paa dette Spørgsmaal, medens det dog vil kunne reises under Sagens videre Behandling. Jeg troer derfor ikke, at vi i Aften skulle gaae stærkt ind paa dette Spørgsmaal, eller overhovedet ligesom komme i en ivrig Stemning paa Grund deraf.

Justitsministeren: Det har virkelig fra det Dieblik af, Forhandlingerne vare rykkede noget frem, forundret mig, at man har kunnet tage Sagen med en vis Forudsætning om, at der i mine Udtalelser skulde ligge en Mening, som jeg sandelig blev overrasket ved, at man kunde ville lægge deri. Jeg behøver neppe at sige, at der kun er faa Love, hvis Gjennemførelse kan ligge mig mere paa Sinde end netop dennes; men hvad jeg ved Siden deraf ganske naturligt maa lægge Bægt paa, er, at den kommer til at udgaae i en saadan Skikkelse og med et saadant Indhold, at jeg har den Overbeviisning eller i alt Fald fuldstændigt kan tilegne mig den Tro, at den kommer til at virke paa en god og heldig Maade. Der var for mig god Grund til ikke at udtale mig over det foreliggende Endringsforslag, fordi det, om det ogsaa tilveiebringer en Tilnærmelse til Lovudkastet, dog alligevel, netop med Hensyn til alt det, hvortil det knytter sig, ikke lidet fjerner sig derafra. Jeg er netop fuldkommen af samme Mening som den ærede

sidste Taler, at Lovudkastet har sine Stadier endnu at gennemløbe; men det er rigtignok ogsaa min Fortrøstning, det vil jeg ikke lægge Skjul paa, at jeg ved at fremkomme med Argumenter til yderligere Styrke for den Maade, hvorpaa jeg opfatter idetmindste et af de Punkter, hvorum Diskussionen her under Sagens anden Behandling stærkt dreiede sig, vil kunne komme til der at opnaae et andet Resultat; men dermed er jo faa ikke heller Sagen afgjort; thi det er jo slet ikke Noget, der hører til Sjeldenhederne, at et Lovudkast, vedtaget i det ene Thing, kan komme til at modtage Modifikationer paa Grund af den Maade, hvorpaa Sagen stiller sig, i den anden af Rigsdagens Afdelinger.

Formanden: Jeg skal dog, inden jeg slutter Forhandlingerne, gjøre den Bemærkning, at der hidtil er holdt over i Thinget, at man, naar en Sag gaaer herfra, ikke henviser til dens Behandling i det andet Thing. Jeg skal erkende, at der kan være Tilfælde, hvor dette ikke ganske kan undgaaes, men jeg har dog ikke villet undlade at henlede Opmærksomheden derpaa tillige paa Grund af Yttringer i et tidligere Møde.

Da Ingen yderligere ønskede at ytre sig, blev Lovudkastet (see Anh. A. Sp. 1629 ff.), efterat Formanden havde oplæst dets §§ 1, 11, 14, 17 og 21, sat under Afstemning, hvorved det

vedtoges eenstemmigt med 35 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget skal nu blive tilstillet Formanden i det andet Thing med Anmodning om at forelægge det for Samme. Dagsordenen er hermed udtømt.

Forinden jeg opgiver Dagsordenen for næste Møde, skal jeg meddele, at de fire Lovforslag, jeg ved Mødets Begyndelse anmeldte som modtagne fra Folkethingets Formand, under Mødet ere blevne trykt omdeelte.